

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 10 oktober 1996 door de Voorzitter van het Vlaams Parlement verzocht hem van advies te dienen over een voorstel van decreet "houdende de financiële bijdrage van de werkgever in een ecologische reiskostenvergoeding voor zijn werknemers" (Parl. St., Vl. Parl., 1995-96, nr. 361-1), heeft op 18 november 1997 het volgende advies gegeven :

STREKKING VAN HET VOORSTEL

Het voorstel van decreet strekt ertoe aan de werkgevers, die werknemers in dienst hebben die zich door middel van een niet-gemotoriseerd voertuig van en naar hun werk begeven, de verplichting op te leggen om aan die werknemers een vergoeding van 10 frank per kilometer te betalen (artikelen 2 tot 4). Voor het overige bevat het voorstel regelen omtrent de "cumuleerbaarheid" van deze "ecologische reiskostenvergoeding" (artikel 5), de formaliteiten die door de werknemer moeten worden vervuld voor het verkrijgen van deze vergoeding (artikel 6, eerste lid) en de sancties ingeval de werknemer, die dergelijke vergoeding geniet, "erop betrapt wordt dat hij zich op gemotoriseerde wijze naar het werk begeeft" (artikel 6, tweede lid).

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

Door het voorstel van decreet wordt rechtstreeks ingegrepen in de arbeidsverhouding tussen de werkgever en de werknemer : enerzijds is volgens de voorgestelde regeling de desbetreffende vergoeding slechts verschuldigd wanneer er arbeid wordt verricht krachtens een arbeidsovereenkomst; anderzijds legt het voorstel aan de werkgever de verplichting op om, onder bepaalde voorwaarden, bovenop de met de werknemer overeengekomen vergoeding, een reiskostenvergoeding te betalen, die volgens de rechtspraak dient te worden aangemerkt als "loon" in de zin van artikel 2 van de

.../...

wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers (1).

Aldus strekt het voorstel van decreet ertoe een aangelegenheid te regelen, die behoort tot het arbeidsrecht. Daarvoor is, overeenkomstig artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 12°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, alleen de federale overheid bevoegd.

Volgens de toelichting bij het voorstel van decreet zou "het principe van een ecologische reiskostenvergoeding ... volledig (passen) in het kader van de bevoegdheden, toegewezen aan het Vlaamse Gewest", met name de bevordering van het rationeel energieverbruik (2) en de bescherming van het leefmilieu (3), inzonderheid door het tegengaan van emissievervuiling. Ook al streeft de voorgestelde regeling deze beide doelstellingen na, die vaststelling kan toch geen afbreuk doen aan het feit dat de regeling de arbeidsrechtelijke verhoudingen rechtstreeks tot voorwerp heeft. Bovendien worden, zoals het Arbitragehof

(1) Cass., 24 mei 1972, Arr. Cass., 1972, 894 en, met concl. adv.-gen. H. Lenaerts, J.T.T., 1972, 202.

(2) Artikel 6, § 1, VII, eerste lid, h, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

(3) Artikel 6, § 1, II, eerste lid, 1°, van dezelfde bijzondere wet.

heeft benadrukt (1), de bevoegdheden van de gewesten (en de gemeenschappen) niet als doelstellingen uitgedrukt, maar zijn zij, overeenkomstig de Grondwet, in termen van aan-
gelegenheden bepaald, zodat de doelstellingen van een norm,
uit zichzelf, niet vermogen te bepalen of die norm binnen de
bevoegdheidssfeer van de federale wetgever dan wel van de
decreetgever valt.

Uit het voorgaande volgt dat het voorstel van
decreet niet tot de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest
behoort.

(1) Arbitragehof, arrest nr. 1/89 van 31 januari 1989,
overweging 8.B.4.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	P. LEMMENS,	staatsraden,
	L. HELLIN,	
	A. ALEN,	assessoren van de
	H. COUSY,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. DRIJKONINGEN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER